

[Poul Hartling.]

arbejde at gøre, foretrækkes i mange tilfælde for andre, der måske har samme eller endda højere kvotienter, idet betragtningen må være den, at en ældre ofte vil være bedre egnet, uanset at den yngre har en højere kvotient, og at den yngre bedre kan vente — den ældre må have mere travlt med at komme i gang. I hvert fald ville jeg nødig nå til, at vi skulle optage eller udvælge alene efter decimalerne i eksamensresultatet, for der er andet, der kvalificerer til en læreruddannelse end en eksamenskvalitet.

De øvrige ændringer har jeg ikke følt anledning til ved denne lejlighed at sige noget særligt om. Der er et par enkeltheder fra forslaget, som også fandtes i lovforslaget om uddannelse af lærere til folkeskolen i fjor, og som jeg vil nævne, om jeg så må sige bare for at hænge dem op på tavlen; så kan vi se på dem i udvalget.

Jeg er stadig i tvivl om, at forslaget træffer det rette med hensyn til studiets længde og ved ikke at angive en fast normal studietid. Angivelsen 3½-4 år i § 8 må i hvert fald drøftes nøjere.

Blandt de fag, som jeg mener vi må have set nøjere på, er i første række de musiske fag; deres placering må vi have lejlighed til at drøfte. Jeg forstod også på den foregående ærede ordfører, at det vil der fra flere sider blive tilslutning til.

Jeg nævner videre faget legemsøvelser. Jeg er fremdeles i tvivl om, hvorvidt det skal placeres som et klasselærerfag.

Bestemmelsen om, at studerende skal kunne fritages for faget kristendomskundskab, synes at hænge sammen med en tankegang om, at dette fag skulle have et særlig forkyndende eller personligt indhold, således at man skulle kunne fritage en studerende, der ikke er medlem af folkekirken. Jeg har den opfattelse, at det i dette fag ligesom i andre fag drejer sig om en tilegnelse af kundskaber, kundskab om kristendommens oprindelse, om de bibelske skrifter, om kirkehistoriens hovedpunkter, om kirkens daglige liv og lære. Jeg mener, det må være kundskaber, der i høj grad er af betydning for en lærer, der skal undervise i et land, hvis hele kultur, historie, kunst, litteratur, tænkesæt og dagligliv er præget af kristendommens tanker. Der er intet krav om en personlig bekendelse i dette; der er ingen

åndelig tvang i det, at en lærerstuderende skal tilegne sig den fornødne viden om kristendom og kirke.

Vi har i øjeblikket den bestemmelse, at en studerende, der ikke er medlem af folkekirken, kan fritages for undervisning og afgangsvidnesbyrd i faget kristendomskundskab, og det volder såmænd ikke større vanskeligheder at praktisere det. Jeg er i højeste grad imod alt, hvad der kan have præg af tvang i åndelige spørgsmål eller livsanskuelsessspørgsmål; men når jeg er i tvivl, om det er rigtigt at beholde denne fritagelsesbestemmelse, skyldes det som allerede sagt, at den synes at hænge sammen med en antydning af, at faget skulle have et indhold, der kunne gå den enkelte studerendes personlige frihed for nær, og jeg mener ikke, at faget skal have et sådant indhold. Når dertil kommer, at der ofte nok kan konstateres en stor uvidenhed med hensyn til bibelsk og kirkeligt stof, så fører det mig til den opfattelse, at vi endnu en gang bør overveje, om det er rigtigt at bevare bestemmelsen i § 7, stk. 1, om fritagelse for dette fag.

Tillægsgagene i § 6, stk. 2, vil jeg stadig betragte med megen betænkelighed — jeg henviser til, hvad jeg sagde i maj måned — de er efter mine begreber en fejltagelse.

Et af de problemer, som ikke direkte behandles i lovforslaget, men som udspringer deraf, eller som i høj grad har sammenhæng dermed, er jo spørgsmålet om, hvordan vi skaffer kvalificerede lærere til at undervise på seminarierne. Den højtærede undervisningsminister har taget det op i sin fremsættelse i forbindelse med efteruddannelsesproblemerne, og jeg kan anerkende hans ord i denne forbindelse. I bemærkningerne til § 12 er det anført, at der skal nedsættes et udvalg til at undersøge spørgsmålet om seminarielærernes kvalifikationer, og det mener jeg er udmærket og gavnligt; lad os blot få fastere rammer omkring tingene, hvis der bare stadig må være plads til den uortodokst uddannede, men fuldt kvalificerede.

Men et andet problem — og det er det, jeg lige ville røre ved — er det jo at skaffe lærerne. Vi indretter nye uddannelsessteder, vi overvejer og indretter nye universiteter, og vi prøver at forbedre læreruddannelsen o. s. v., men hvor skaffer vi professorer og